

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν τριῶν ῥηθέντων τάφων ἢ μᾶλλον συγχρόνως ἀναζητήσας ἀνεκάλυψε πρὸς ἄρκτον τούτων ὁ αὐτὸς κ. Σταματάκης διὰ τάφρου καὶ ἄλλου παρακειμένου αὐτοῖς μικροτέρου τάφρου τὴν εἴσοδον, δι' ἧς εἰσελθὼν εἰς αὐτὸν καὶ ἀκριβῶς ἐρευνήσας, οὐδὲν λόγου ἄξιον εὑρεν ἐν αὐτῷ· διότι καὶ οὗτος ἠνοίχθη ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις καὶ ἐσυλήθη. Ἄλλαι ἐρευναι ἴσως ἀνακαλύψωσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λόφου ἢ καὶ ἐπὶ ἄλλων πλησίον κειμένων τὴν ὑπαρξιν καὶ ἄλλων ὁμοίων τάφων. Ταύτην ὅμως τὴν ἀναζήτησιν, ὡς καὶ τὴν ἐξακολουθήσασιν τῶν ἐν Μυκῆναις ἀνασκαφῶν ἀνέβλεπεν εἰς ἄλλον καιρὸν τὸ συμβούλιον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας, ἐπειγόμενον νὰ τακτοποιήσῃ καὶ θέσῃ εἰς τὰ ὄμματα καὶ τὴν μελέτην τῶν φιλαρχαίων τοὺς ἤδη ἀνακαλυφθέντας θησαυροὺς τῶν Μυκηνῶν καὶ τοῦ Σπάτα ἐν ἰδιαιτέρῳ μουσεῖῳ, ἐν τῷ ἄνω πατώματι τοῦ μεγάλου μεσιδόμου τοῦ νέου Πολυτεχνείου τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν Πατησίων, ὃ παρεχώρησε πρὸς τοῦτο ἡ Κυβέρνησις εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐταιρείαν, αὕτη δὲ ἠτόίμασεν ἐξ ἰδίων πάσας τὰς πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ ἀσφαλῆ διαφύλαξιν τῶν ἀρχαίων τούτων κειμηλίων ἀναγκαίας θήκας καὶ λοιπά.

Τὰ ἐν τοῖς τάφοις τοῦ Σπάτα ἀνευρεθέντα ἀνέρχονται εἰς 2,000 καὶ πλέον ἀντικείμενα ἐκ ποικίλης ὕλης, ἥτοι χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, ἐλέφαντος, ὕλου ἢ ὑλοειδοῦς τινος ὕλης, καὶ πηλοῦ· ἐν αὐτοῖς ὅμως οὔτε γράμματα ἢ ἐπιγραφαὶ ὑπάρχουσιν, οὔτε νομίσματα, οὔτε σίδηρος, οὔτε εἰκὼν θεοῦ ἢ εἰδῶλον, εἰμὴ μόνον δύο τεμάχια εὐρέθησαν ὁμοιωμάτων ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κατωτέρω ἐν χυτῷ ἀναγλύφῳ ὑλοειδοῦς ὕλης, καὶ κεφαλῇ ἀνδρὸς ἐν κατατομῇ ἐξ ἐλέφαντος.

Τὸ πρωτότυπον τῆς ἐπομένης ἐπιστολῆς ἠγοράσθη ἐν Παρισίοις, ἐπὶ δημοπρασίας, ὑπὸ τοῦ κ. Μακκηρίου de Queux de St Hilaire, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἀπεστάλη ἡμῖν ἀντίγραφον.
Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΙ

Πρὸς τὰ μέλη τοῦ ἐν Παρισ. Ἐλλ. κομητάτου.

Εὐγενέστατοι Κύριοι,

Ἐσχάτως διὰ τοῦ στρατηγοῦ Ῥώσχ ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γράψω. Τώρα πάλιν μὲ τὴν ἐρχομὸν τοῦ ἀνεψιοῦ μου Γιαννίτζη εἰς τὰ αὐτόθι ἐκπληρῶ τὸ χρέος μου, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὁποῖαν πρὸς ἐμὲ δεικνύετε εὐνοϊκὴν διάθεσιν.

Γνωρίζω ὅτι ἀπὸ καλοκάγαθίαν καὶ φιλελληνισμὸν κινούμενοι ἔχετε πρὸς ἐμὲ τόσῃν ἀγάπην, ὥστε ὅχι μόνον τὸν νόμον μου θέλετε ν' ἀναθρέψετε ἐλευθέρως καὶ ἀξίως τῆς δόξης τῶν προγόνων του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνεψιόν μου ἐζητήσατε διὰ νὰ τοῦ δώσετε τὴν αὐτὴν ἀναισθησίαν, ὅθεν κρίνω περιττὸν νὰ σᾶς τὸν συστήσω.
Ἐκπλέω μετ' ὀλίγας ἡμέρας μὲ τὸν στόλον

μας ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ. Εἶθε αἱ εὐχαί σας νὰ μᾶς ἐνδυναμώσουν νὰ τὸν νικήσωμεν κ' ἐφέτος ὡς καὶ ἄλλοτε! Καὶ εἶθε, ἂν τὸν νικήσωμεν, αἱ δυνάμεις τῆς Εὐρώπης νὰ παύσωσι τὸν σκληρὸν πόλεμον καὶ νὰ μᾶς δώσωσι τὸ ποθοῦμενον!

τῆ 6 Ἰουλίου 1826 (ἔ. π.) τῆς εὐγενείας σας
ἐξ Αἰγίνης ὅλος πρόθυμος
ΚΩΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΝΑΡΙΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ σκύλος δάκνει, ὁ ταῦρος πλήττει διὰ τῶν κεράτων, ὁ ἡμίονος λακτίζει καὶ ἡ μέλισσα κεντᾷ. Ἄλλ' ὅσον εἶνε εὐκόλον νὰ σωθῇ τις παραμερίζων ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς μελίσης, τῶν κερμάτων τοῦ ταύρου, τῶν ὀδόντων τοῦ σκύλου καὶ τῶν πετάλων τοῦ ἡμίονου, τοσοῦτον ἀποβαίνει δύσκολον νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ ζώου, τὸ ὁποῖον συγχρόνως κεντᾷ, λακτίζει, δάκνει καὶ πλήττει. Τὸ ζῶον τοῦτο καλεῖται σὺ κ' ἐγώ.

Ἡ πολυτέλεια τοῦ πλουσίου εἶνε σωλὴν διοχετεύων τὸ ὕδωρ δεξαμενῆς, ἐνῶ ἡ τοῦ πτωχοῦ εἶνε θύρα ἀνοιχτὴ εἰς πάσαν ἐλεεινότητα, ταπεινώσιν καὶ αἰσχύνῃν.

Κατὰ τὸ τέρμα τοῦ προσκαίρου ἡμῶν σταδίου, πολλάκις πειθόμεθα ὅτι ὁ ἀσπονδότατος ἡμῶν ἐχθρὸς ἦτο ὁ στενότερος ἡμῶν φίλος. (Ἀλφόνσος Κάρ).

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κύριε διευθυντά,

Ἐν τῷ τελευταίῳ «Δελτίῳ τῆς Ἐστίας» εἶδον ἀπάντησίν σας πρὸς τὴν Κ^α Σ^α περὶ πταρμού. Εἴχατε δίκαιον νὰ εἴπητε, ὅτι τὸ αἷτιον τῆς εὐχῆς, ἣν ποιούμεν ἐπ' αὐτῷ, διατελεῖ ἀγνωστον. Ἐν τούτοις φαίνεται πως πιθανόν, ὅτι τὸ «γεία σου» ἐκεῖνο σημαίνει περίπου «εὐχομαί σοι ἵνα τοῦτο οὐδὲν σπουδαῖον σημαίνῃ», καθ' ὅτι ὁ πταρμὸς συνοδεύει συχνάκις ἐλαφρὰς καταρροϊκὰς παθήσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν, αἵτινες πολλάκις δὲν περιορίζονται μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Ἄδικον δὲ φαίνεται ἔχων Γερμανὸς τις διάσημος παθολόγος, θεωρῶν τὴν εὐχὴν, ὡς συγχαρητήρια διὰ τὸ ἐλαφρὸν τῆς παθήσεως.

Ὅλος ὑμέτερος
ΘΑΛΛΟΣ.

Κατὰ τὰς πληροφορίας ἃς κατέλιπεν ἡ διοίκησις τοῦ Καποδιστριαίου, ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου κατὰ τὰ ἔτη 1821 καὶ 1828 (ἥτοι κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος) δύναται ὅλος κατὰ προσέγγισιν νὰ ὑπολογισθῇ διὰ μὲν τὸ ἔτος 1821 εἰς 938,765, διὰ δὲ τὸ 1828 εἰς 753,400.